„Szexi pillanatok, nagy szerelem, megkapó érzelmek és fantasztikus mellékszereplők. Szívmelengető és őrülten szédítő.”
– Lauren Blakely, *New York Times* bestsellerszerző –

US

mi

fine selection

SARINA BOWEN
USA Today bestsellerszerző, a *Bittersweet – Keserédes* írója és

ELLE KENNEDY
New York Times bestsellerszerző, a *The Deal – Az üzlet* írója

SARINA BOWEN,
ELLE KENNEDY

US

mi

A
HIM – EZ A SRÁC
folytatása

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1.

Wes

Vancouver gyönyörű város, de alig várom, hogy leléphessek innen.

Most fejeztük be a szezon leghosszabb körútját idegenben, és basszus, már nagyon mennék haza. Az elegáns hotelszoba vízpartra néző ablakában állva lerázom a selyempapírt az új ingemről, amit a közeli butikban vettem. Már vagy ezer éve bőröndből öltözködöm, és kifogytam a tiszta ruhából. Ez egy tök jó ing, és gyakorlatilag rám kacsintott a kirakatból, ahogy hazafelé jöttem egy autogramosztogatós jótékonysági ebédről.

Kipattintom a gombokat, és belebújok. A tükörben csekkolom az összképet. Jó, sőt király. Finom pamutanyag, lime-zöld pepita. Nagyon angolos, és az élénk színek felébresztik bennem a reményt, hogy egyszer véget ér ez a rohadt február.

Most, hogy hetente három-négyszer öltönyt és nyakkendőt kell hordanom, muszáj több figyelmet fordítanom a ruhatáramra. Az egyetemen évente ha két-háromszor kellett kiöltöznöm. De nem

gond, mert bírom a szép göncöket, és a hotelszoba tükre azt súgja, hogy a rajongás kölcsönös.

Hiába, szexi fickó vagyok. Bárcsak láthatna most az egyetlen ember, akinek a véleménye érdekel!

Tegnap este rommá vertük a Vancouvert, és minden nagyképűség nélkül állíthatom, hogy ez nekem köszönhető. Két gól és egy gólpassz – az eddigi legjobb teljesítményem. Újoncként címlapra kívánkozó sikereket érek el, de ebben a pillanatban az egészet elcserélném egy tévé előtt punnyadós estére Jamie-vel, és egy jó szopásra. Kikészültem. Totál kifingtam.

Mázli, hogy már csak a hazaút van hátra a csapat gépén.

Felkapom a mobilomat az asztalról, és kioldom a billentyűzárat. Szelfire állítom a fényképezőt, és lövök egy felvételt a kigombolt ing alól kivillanó hasizmomról és a farkamra markoló kezemről. Időbe telt, mire rájöttem, hogy Jamie valamiért rá van izgulva a kezemre. Esküszöm, jobban bejön neki, mint a farkam.

Üzenet nélkül elküldöm a képet, és még egyszer körbenézek a szobában. Úgy tűnik, mindent elpakoltam. Mostanra már megtanultam, hogy ne hagyjak töltőket és fogkeféket a szálláson. Annyit utazunk, hogy a csomagolás már zsigerből megy.

Megrezzen a mobilom. SMS.

Grrr! Ne küldözgess képeket, csak gyere haza! Szegény, magányos farkam már így is kőkemény.

A válasza a régi kabarékat juttatja eszembe, ezért ráteszek még egy lapáttal:

Milyen kemény?

Elég kemény, hogy szögeket verjek be vele a tök üres falba – érkezik a felelet.

A fallal kapcsolatban igaza van. Még nem igazán sikerült kicsinosítani a közös lakásunkat. Mindketten sokat dolgozunk, és alig van szabadidőnk.

Szokás szerint most is inkább a szex érdekel, mint a dekorálás. Mutasd meg! – kérlelem. Nem véletlenül tettem billentyűzárat a telefonomra: Jamie-vel gyakran küldünk egymásnak intim képeket.

Most viszont nem válaszol. Talán nincs otthon. Vancouverben délután van, ami azt jelenti, hogy Torontóban… Baszki! Unom, hogy folyton matekoznom kell az időzónákkal. Haza akarok menni.

Felveszem a bőröndömet, és lemegyek a földszintre. Pár csapattársam már a lobbiban vár. Ők is legalább annyira hazavágynak, mint én. Odamegyek hozzájuk.

– Basszus! – hallom Erikssont. – Ajánlom, hogy az asszony pucéron várjon otthon! A kölykök meg mélyen aludjanak, füldugóval a kis fülükben!

Totál egyetértek, nyolc nap hosszú idő. De nem mondom ki hangosan, mert hiába bírom a csapattársaimat, ilyen beszélgetésekbe nem folyok bele. Nem szeretek hazudozni, vagy úgy tenni, mintha engem is egy csaj várna otthon. Még nem állok készen, hogy elmondjam nekik az igazságot, ezért inkább hallgatok.

Ahogy Eriksson északias vonású arca felém fordul, kaján vigyor ül ki a képére.

– Úristen, a szemem! Mindjárt megvakulok.

– Mi van? – kérdezem unottan.

Eriksson állandóan poénkodik.

– Ez az ing! Jesszusom!

– De komolyan – takarja el a szemét Will Forsberg, a csapat nagy öregje. – Állati rikító.

– Állati *buzis* – helyesbít Eriksson.

Kicsit sem izgat a beszólása.

– Ez Tom Ford, és menő – mormogom. – Fogadok egy húszasban, hogy a hétvégére ettől fognak izzani a hokimuffblogok.

– Folyton a középpontban kell lenned, mi? – vádaskodik Forsberg, pedig éppen ő az, aki a legjobban imádja közülünk a reflektorfényt.

Amikor a fotóm terjedni kezdett a DögösHokisok.comon, láttam rajta, hogy nincs elragadtatva a konkurenciától. Mondjuk, pont nem érdekel. Felőlem aztán a világ összes hokimuffja az övé lehet.

– Jobb, ha tudod, hogy ebben a göncben nagy sikered lenne a Church Street-i bárokban – csesztet tovább Eriksson.

– Tényleg? – nézek rá. – És ezt honnan tudod? Személyes tapasztalat?

Ez befogja a száját, de most meg Blake Riley kezd hunyorogni a mellkasomra. A srác a kócos barna hajával és a lepcses szájával olyan, mint egy nagy kölyökkutya.

– Apám! Ez a minta szinte hipnotizál. Mintha azt súgná: „Azta! Vedd le rólam a szemed, ha tudod!”

– Nem. Azt súgja: „Háromszáz dolcsi lesz” – javítom ki. – Drága mulatság ilyen jól kinézni.

Blake felhorkant. Forsberg még megjegyzi, hogy vissza kéne kérnem a pénzem, aztán témát váltunk. Oda-vissza beszólogatunk egymásnak, és azon poénkodunk, hogy ha a busz nem jön értünk belátható időn belül, itt fogunk megpusztulni elkékült golyókkal.

Amikor végre befut a busz, egyedül foglalok le egy kettes ülést. Félúton járunk a reptér felé, amikor a mobilom megrezzen. Úgy állítottam

be a telót, hogy az üzenetek (és főleg a képek) ne jelenjenek meg a kijelzőn, amíg be nem jelentkezem. Ez egy elég fontos óvintézkedés, amiért a Jamie-től érkező fotó láttán újra vállon veregetem magam. Miután az ujjlenyomatommal kioldom a zárat, egy olyan kép jelenik meg, amit veszélyes lenne megmutatni a többieknek. Egyszerre mocskos és röhejes. Jamie kőkemény farka van rajta, ahogy a fal felé mered egy szögre, mintha éppen beverné. Mindennek a tetejébe Jamie valami app-pal még egy vigyorgó fejet is rajzolt a rózsaszín makkjára. Az effekt döbbenetesen élethű. A farka úgy néz ki… mint valami bizarr földönkívüli lény barkácsolás közben.

Elröhögöm magam. És még az *ingemet* tartották buzisnak. Ha ezt látnák…

– Wesley!

Blake felemelkedik a mögöttem levő ülésből, hogy mondjon valamit. Olyan gyorsan nyomom le a menügombot a mobilomon, hogy belereccsennek az ujjperceim.

– Mi az? – nézek rá.

Vajon látott valamit?

– Emlékszel, amikor kérdeztem, milyen az élet a Lake Shore 2200-ban?

– Ja.

– Tegnap odavitettem a cuccaimat a tizenötödikre. Szomszédok leszünk.

Ne már!

– Ez király, haver – hazudom.

Amikor megkérdezte, milyen a hely, fikáznom kellett volna. *Messze van a metrótól. A hideg tengeri széltől befagy a seggem.* Semmi bajom Blake-kel, de nem akarom ismerni a szomszédaimat. Elég keményen gürizek, hogy láthatatlan maradjak a házban.

– Ja, szerintem is – lelkendezik. – Brutál jó a kilátás, mi? Még csak nappal láttam, de lefogadom, hogy az éjszakai fények is haláliak.

– Igen – ismerem be.

Nem mintha kicsit is izgatna a kilátás. Engem most egyedül a pasim látványa érdekel. Még előttünk van egy négyórás repülőút.

– Majd segíthetsz felfedezni a környék legjobb kocsmáit – veti fel Blake. – Én állom az első kört.

– Benne vagyok – felelem.

Baszki! – gondolom magamban.

Vagy tizennyolc évbe telik hazaérni Torontóba. Mire leszállunk, és összeszedjük a poggyászunkat, már este hét óra. Alig várom, hogy végre Jamie-vel lehessek, de szűkös az idő. Holnap reggel hatkor indulnia kell Quebecbe, a junior csapata meccsére. Csak tizenegy óránk maradt együtt, és még mindig nem vagyok otthon. Hazafelé minden piros lámpánál káromkodom, de végül csak behajtok az épület parkolóházába (amiről szintén ódákat zengtem Blake-nek, hogy a franc enné meg). Behúzom a behemót bőröndömet a liftbe, ami szerencsére megállás nélkül felsuhan velem a tizedikre. Kihalászom a kulcsomat a zsebemből, hogy kéznél legyen.

Már csak húsz lépés. Már csak tíz. Végre kinyitom az ajtót.

– Drágám, megjöttem! – kiáltom el magam, ahogy mindig szoktam.

Átrángatom a gurulós bőröndöt a küszöbön, rádobom a kabátom, és az egészet otthagyom az ajtóban. Most csak egy csókra vágyom.

Befelé menet isteni illat csapja meg az orrom. Jamie vacsorát főzött nekem. Megint. Esküszöm, ő a tökéletes pasi.

– Szia! – siet felém az előszobán át a közös hálónk irányából.

Csak farmert visel, és még valamit, amit eddig nem láttam tőle: szakállat.

– Ismerlek, idegen? – ajándékoz meg egy szexi mosollyal.

– Én is pont ezt akartam kérdezni – meredek az arcát keretező szőke szőrzetre.

Jamie mindig napi szinten borotválkozott, és hát… az ismeretségünk már jóval az arcszőrzetes korszak előtt elkezdődött. Ez a szakáll megváltoztatja. Idősebbnek tűnik.

Őrülten dögös. Alig várom, hogy ez a szőr az arcomhoz dörgölőzzön, aztán esetleg a golyómhoz… *Jesszusom!* Tizenöt másodperce vagyok itthon, de a vér a fejemből máris megindult dél felé.

Egy darabig csak állok némán a szoba közepén, mert hiába vagyunk már nyolc hónapja együtt, még mindig nem hiszem el, hogy ekkora szerencsém van.

– Szia! – köszönök újra maflán.

Ahogy felém lépeget, a jól ismert, laza járása láttán nagyot dobban a szívem. A vállamra teszi a kezét, és megszorongatja az izmaimat.

– Ne hagyj itt még egyszer ilyen sokáig, vagy kénytelen leszek utánad menni, és belógni a hotelszobádba.

– Megígéred? – kérdezem rekedten.

Olyan közel áll hozzám, hogy érzem az óceánillatú samponját, és a sört, amit rám várva ivott.

– Ha végre lesz egy szabadnapom, simán – feleli. – Hotelszex meccs után… izgató lehet.

Most már a távolságot méricskélem a kanapéig, és azt számolom, hány réteg ruhától kell megszabadulnom az elkövetkező kilencven másodpercben.

De Jamie leveszi a kezét a vállamról.

– Én már ettem, de betettem neked egy adag kaját a sütőbe. Csirkés enchilada lesz. Negyedóra, és felmelegszik.

– Kösz!

Megkordul a gyomrom, mire Jamie elvigyorodik. Úgy tűnik, nem csak egy dologra éhezem.

– Kérsz egy sört?

Naná, mindig.

– Maradj csak, majd én hozom – felelem. – Ülj le, és keresd meg a következő részt! Nézhetjük, amíg a kajára várunk.

A saját fülemnek túlságosan is udvariasan hangzom, de egy hosszabb út után hazaérve mindig olyan furán érzem magam. Van ez a rövid, de annál cikisebb visszarázódási idő, aminek a létezéséről eddig nem is tudtam. Általában nem izgatnak a nős csapattársaim családi sztorijai, de ha mégis belefolynék egy ilyen beszélgetésbe, szívesen megkérdezném: ez mindig így lesz? Párok, akik már tíz éve együtt vannak, ugyanígy érzik magukat? Vagy csak az újdonság varázsa miatt olyan félszeg a hazaérkezést követő egy-két óra?

Bárcsak tudnám!

Az amerikai konyhába lépve kiveszek két sört a frigóból, majd kinyitom, és a dohányzóasztalra teszem őket. Már majdnem hat hónapja lakunk itt, de még mindig csak pár bútorunk van. Mindketten túl elfoglaltak vagyunk a vásárolgatáshoz, de az igazán fontos darabokat már beszereztük: egy hatalmas bőrkanapét, egy menő dohányzóasztalt, egy szőnyeget és egy nagy képernyős tévét.

Ja, és egy billegő fotelt, amit az utcáról hoztam fel, és Jamie tiltakozása ellenére sem voltam hajlandó kidobni. Jamie csak halálfotelnek hívja, és messzire elkerüli, mert szerinte rossz a karmája.

Hiába, egy kaliforniai mindig kaliforniai marad.

Át kell öltöznöm, ezért elindulok a hálószoba felé, de pár lépés után megtorpanok.

– Mit szólsz az ingemhez? – kérdezem Jamie-t. – Ma vettem, mert kifogytam a tiszta cuccokból.

Jamie a tévé felé fordítja a távirányítót.

– Nagyon zöld – feleli anélkül, hogy rám nézne.

– Nekem tetszik – jegyzem meg.

– Akkor nekem is.

Ahogy felém fordul, a szakálla megint meglep, de a mosolya megmelenget. Bekocogok a hálóba. A nadrágomat a nagyon zöld inggel és a nyakkendővel együtt a tökéletesen elrendezett ágytakaróra hajítom, hogy minél előbb visszamehessek Jamie-hez. Melegítőgatyát húzok, és visszamegyek a nappaliba, ahol Jamie a saját oldalán fekszik elnyújtózva a kanapé sarkában. Meg sem próbálom játszani az agyam. Elé kuporodom, és a hátammal a mellkasának simulva a vállára hajtom a fejem.

– A francba! Túl messze van a sör – szisszenek fel.

Jamie a hasamra fonja a kezét.

– Gyerünk! – biztat, mire mindkét kezemet kinyújtva elkapom az üvegeket, miközben ő tart, hogy le ne essek.

Az asztalt úgy állítottuk be, hogy ülő helyzetben kényelmesen tudjuk rajta pihentetni a lábunkat, de emiatt az ilyen ölelkezős sörvészhelyzetek bonyolult manővert igényelnek. Nem ez az első alkalom, ezért megvan a rutinunk.

A fejem fölött átadom Jamie-nek az egyik üveget, és ahogy hallom, azonnal bele is kortyol. Felcsendül a *Banshee* – az éppen aktuális kedvenc sorozatunk – nyitózenéje.

– Ugye nem csaltál meg, amíg nem voltam itthon? – kérdezem.

– Eszembe sem jutott. Amúgy a legutóbbi rész vége nem volt túl izgi, szóval nem volt nagy ügy hűségesnek maradnom.

Belehorkantok a sörömbe, és Jamie meleg mellkasának dőlök. Általában odaadással nézem ezt a műsort, mert bírom a csavaros sztorit és a verekedéseket, de ma este a tévé csak ürügy, hogy félmeztelenül összebújhassak a pasimmal a kanapén, amíg elkészül a vacsorám. Jamie szakálla a fülemet csiklandozza, ami szokatlan érzés. Hátradöntöm a fejem, hogy az arcomat is érje a szőre. Így egyáltalán nem látom a tévét, de nem érdekel.

Jamie leereszti az állát, az arcomnak dörgöli a szakállát, és finom puszit nyom a nyakamra. Libabőr fut végig a bőrömön.

– Hogy tetszik? – kérdezi halkan.

Lassan fordulok felé, hogy ki ne löttyenjen a söröm.

– Dugni valóan szexi vagy. Mint J-Tim, miután otthagyta az NSYNC-et, és kipattintotta magát. De előbb még a golyómon is éreznem kell, mielőtt végleges véleményt mondok.

Jamie oldalra döntött fejjel elneveti magát, és ezzel egy csapásra eltűnik a hosszú útról hazatérős félszegség. Csak mi vagyunk, a laza nevetése, és a nyugi, amit a közelében érzek.

Igeeeeen… Leengedem a fejem, és megnyalom a nyakát közvetlenül a szakáll vonala alatt, aztán gyengéden szívogatom a bőrét. Abbahagyja a nevetést, és hozzám simul. Deréktól felfelé meztelenek vagyunk, és a szívverését érezve az én szívem boldogsággal telik meg. A szakállába fúrom az orrom. Puhább, mint vártam.

– Baszki, csókolj már meg! – suttogja.

Nem váratom tovább. A szám úgy tapad az övére, mintha nem nyolc napra, hanem nyolc évre mentem volna el. A mellkasából elégedett hang szakad fel. Lassan csókolom, miközben újraismerkedem az ízével és a lehelete melegével az arcomon.

Jamie felsóhajt, mire lassítok a tempón. Most épphogy csak hozzáérek az ajkához, és lustán mozgatom rajta a szám. Nem hagyjuk, hogy elszaladjon velünk a ló, de ez már nem a félszegség miatt van. Nincs hová sietnünk. Sörösüveggel a kezünkben a vacsorámra várunk, és utána miénk az éjszaka. Már éppen elmerülnék ebben a boldogító tudatban, amikor szokatlan hang üti meg a fülemet – valaki kopogtat az ajtón. Olyan hihetetlennek tűnik, hogy először nem is reagálok rá, mert azt hiszem, a tévéből jön. De aztán újra rázendít.

– Wesley! Nyisd ki, hülyegyerek! Hoztam sört.

Jamie elhúzza a fejét, és kérdőn néz rám.

– Ki ez? – tátogja.

– *Baszki!* – suttogom. – Egy pillanat! – kiáltok ki, és Jamie füléhez viszem a szám. – Blake Riley, az egyik csapattársam. Beköltözött az emeletre.

Jamie lök egyet rajtam, mire felpattanok. Eligazgatom magam odalent, hogy a félmerev farkam ne legyen olyan feltűnő, és kimegyek az előszobába. Résnyire nyitom az ajtót.

– Nahát! Megtaláltál – intek neki.

Blake idétlen vigyorral a képén befurakszik mellettem.

– Ja. Az én nappalim tele van dobozokkal, totál gáz. A húgaim megtalálták az ágyneműt, és megvetették az ágyat, de amúgy katasztrófaövezet az egész pecó. Szóval bedobtam egy hamburgert, vettem pár sört, és beugrottam hozzád.

Egy pillanatra felmerül bennem, hogy kidobom. Baromi erős a kísértés, de elég nagy taplóság lenne. Végül is itt állok mackóban, sörrel a kezemben, és szól a tévé. Pont úgy nézek ki, mint egy srác, aki ráér iszogatni a csapattársával. Ráadásul Blake már többször meghívott sörözni, de ha nem idegenben játszottunk éppen, mindig lepattintottam.

– Gyere be! – invitálom, bár nem szívesen.

Egyrészt ez a bunkó már hívás nélkül is bent van, másrészt hatvan másodperce még Jamie-vel smároltam.

A francba!

Blake-nek nem tűnik fel a feszengésem. Leteszi a söröket az asztalra, és leveti magát a kanapéra, pont oda, ahol egy perce még Jamie feküdt. Jamie söre a konyhát a nappalitól elválasztó pulton áll, de ő felszívódott.

– Jöhet a következő? – nyújt felém egy sörösüveget Blake.

– Kösz, még ebben is van – kortyolok bele a sajátomba.

Jamie belép az előszoba felől. Időközben egy pólóval takarta el az izmos, aranybarna mellkasát.

– Szia! Jamie vagyok – köszön.

– Á, a lakótárs! – pattan fel Blake, és a hatalmas mancsával megrázza Jamie kezét. – Örvendek. Te vagy az edző, ugye? Védelmi? Kamaszok?

– Öhm, igen – bólint.

Jamie meglepetten néz rám. Igazából én sem tudom hová tenni a dolgot. Csak egy-két embernek említettem a lakótársamat, de ezek szerint Blake pont közéjük tartozott. Nem szoktam Jamie-ről beszélni a csapattársaimnak, mert nem akarok azon aggódni, mikor kell leállnom, nehogy túl sok infót osszak meg. Hazudozni viszont nem akarok róla, mert nem a stílusom.

Blake egy vigyori behemót, akit őszintén szólva egy kicsit lassúnak hittem, de ezek szerint tévedtem.

– Kérsz egy sört? – kínálja Jamie-t. – Hú, a *Banshee!* Imádom! Ez melyik rész?

Visszakocog a kanapéhoz, és leül.

Nem igazán tudom, mit csináljak. Leülök a kanapé másik felére, Jamie pedig átmegy a konyhába. A tévére meredve próbálom felidézni, miről szól ez a rész. Hood valami épületből menekül, ahonnan ellopott valamit, miközben a tiritarka transz haverja a fülesen keresztül próbálja kinavigálni.

Gőzöm sincs, mi folyik a képernyőn, sem a nappalinkban.

Jamie pár perccel később visszajön hozzánk az olvasztott sajttal megpakolt enchiládával. Tálcán hozza, mert a tányér felforrósodott a sütőben, én pedig köztudottan mindig mindennel megégetem magam. A bőséges adag tejföl és avokádó láttán összefut a nyál a számban. Még szalvétát és evőeszközt is hozott. Azta! A pasim saját készítésű vacsit szolgál fel nekem. Ennél nagyobb mázlim nem is lehetne… ha kettesben lennénk. Jamie a szemével kérdezi, mi legyen. Adja oda a tálcát, vagy az fura lenne? Túlságosan meghitt?

Felállok, és elveszem tőle a kaját. Baszki, ez az én otthonom, és azt csinálok benne, amit akarok.

– Kösz. Istenien néz ki.

Jamie villámgyorsan rám kacsint. Leülök, hogy megegyem a vacsorát, amit főzött nekem. Másra is vágynék tőle, de egyelőre ezzel kell beérnem.

2.

Jamie

Nem vagyok dühös. Nem, kicsit sem. Végül is mit tehetett volna Wes? Csapta volna a csapattársa képébe az ajtót? Vagy kapta volna elő a kőkemény farkát azzal, hogy: „Bocs, haver, de most meg kell dugnom a pasimat”? A pasiját, akit nyolc napja nem látott, aki türelmetlenül várt rá az üres lakásban, és meleg vacsorával várta, amikor végre…

Na, jó, talán egy hangyányit mégiscsak felhúztam magam.

Anya szerint nincs a világon nálam elnézőbb ember, de jelen pillanatban nem érzem magam szentnek. A megszokott lazaságomat és végtelen nyugalmamat mélyről jövő bosszúság, sőt harag árnyékolja be.

Hiányzott Wes. Mindig hiányzik, amikor elutazik, és ma csak arra vágytam, hogy újra együtt lehessek a férfival, akit szeretek, lehetőleg vad, fülledt szex formájában.

A férfival, akit szeretek. Még most is szinte döbbenten gondolok bele ebbe a mondatba. Nem akadtam ki, amikor tavaly nyáron rájöttem,

hogy biszex vagyok, és most sem ez a része a meglepő, hanem maga a szerelem. Ahogy Ryan Wesley iránt érzek, az valami olyasmi… amit idáig csak a filmekben láttam. Ő a másik felem, akivel milliónyi módon kiegészítjük egymást. Ha egy szobában vagyunk, csak rá koncentrálok, és ha elmegy, csak járkálok fel-alá céltalanul, annyira hiányzik.

Anya egyszer egy régi mondást festett egy kerámiatálra: *„A szerelem nem más, mint feltüzelt barátság."* Most már értem.

De ettől még haragszom rá.

Nézem, ahogy belapátolja az enchiladát a szájába. Gyönyörű, szürke szeme a tévére szegeződik, de tudom, hogy nem érdekli a műsor. Széles válla megfeszül, amit rajtam kívül senki sem venne észre. Én viszont tisztán látom, és enyhít is valamelyest az ingerültségemen.

Ugyanúgy rühelli a helyzetet, mint én – súgja a lelkem.

Pofa be, lélek! Épp sajnálni próbálom magam.

Blake viszont remekül érzi magát. Egy különösen kemény jelenetnél lelkesen huhog a képernyőre, és közben úgy szlopálja a sörét, mintha nem lenne semmi gondja. És nincs is. Gyorsan rágugliztam, amikor besurrantam a hálóba egy pólóért. Ez a harmadik éve a csapatnál, jól megy neki a játék, és ami a legfontosabb: heteró. Neki nem kell titkolnia, kivel kefél, és nem kell a párját „lakótársként" bemutatnia. Piszok mázlista.

Keserű íz szökik a számba, amikor eszembe jut, hogy a világ szemében Ryan Wesley is heteró. A pasim rendszeres szereplője „A hokivilág legkapósabb agglegényei" listáknak. Minden meccsén legalább öt nő tart fel egyértelmű üzenetekkel telefirkált transzparenseket a lelátón, amik egyenesen neki szólnak. Vannak köztük egész ötletesek, mint: *Ryan háreme* vagy *Wesley a zseni,* de vannak egészen lebutítottak is: *GYEREKET AKAROK TŐLED, #57!!*

Wesszel általában csak röhögünk a rajongócsajokon, és bár tudom, hogy a sziklaszilárdan meleg barátom garantáltan nem esik kísértésbe a muffoktól, mégis zavarnak az éhes tekintetek.

– Aztaaa, micsoda dudák! Dugnám a csajt! – rikkant fel Blake.

A tapló megjegyzés visszaránt a valóságba. A kellemetlen valóságba. A sorozatban az egyik női szereplő éppen pucérra vetkőzik – a Cinemax szépsége –, és nem fogok hazudni, tényleg elképesztő melle van.

És mivel én papíron Wes ártalmatlan, totál heteró lakótársa vagyok (aki egy kicsit bunkó volt Wes csapattársával), úgy döntök, reagálok a kommentárra.

– Tényleg dögös – bólintok. – Jó kis nő, az fix.

Wes alig láthatóan elhúzza a száját, amitől megint felmegy bennem a pumpa. Ez komoly? Hagyja, hogy a csapattársa tönkretegye a közös esténket, és még ő akad ki, ha vonzónak találok egy színésznőt?

Blake a beszólásom után instant öribaristátuszba emel, és csillogó zöld szeme rám szegeződik.

– Te is a szöszikre buksz, haver? Én is. Van valakid?

A szemem sarkából látom, hogy Wes vállizma megint megfeszül. Az enyém is, de ez lehet a röhejesen kényelmetlen fotel miatt is, amiben ülök. Öt perc ebben a rettenetben, és mintha egy középkori kínpadon vallatnának. Plusz szinte biztos vagyok benne, hogy valaki kinyiffant ebben. Wes az utcán találta, és hiába kérem, nem hajlandó eltüntetni innen. Jövő héten kidobom a francba.

Mármint a fotelt, nem West.

– Nem igazán – felelem kurtán, mire Wes szexi szája újabb roszszalló grimaszra húzódik.

– Csak vadászgatsz? Ja, én is – túr bele Blake a barna hajába.

A srác állati jóképű, és akkora, mint egy ház. Legalább százkilencven centi színtiszta izom.

– Kinek van ideje rendes kapcsolatra a mi világunkban, mi, Wesley? Állandóan azon a rohadt gépen ülünk.

Wes morog valami választ.

– Gőzöm sincs, Eriksson és a többiek hogy bírják – folytatja Blake. – Én totál kifingok a szezon végére, pedig se kutyám, se macskám – borzong meg. – Most képzeld el ugyanezt asszonnyal meg kölykökkel. Basszus, kiver a víz. Nem lehet, hogy ezekből lesznek a zombik? Mondjuk, hogy nem is valami eszement vírus csinálja, hanem az ember úgy kikészül, hogy az agyevés hirtelen jó ötletnek tűnik, nem?

Önkéntelenül is elvigyorodom. Van egy olyan érzésem, hogy Blake Riley simán képes órákig eldumálni saját magával. Most is azt csinálja. Wesnek és nekem meg sem kell szólalnunk.

A rész végén Blake elmarja az asztalról a távirányítót, és kérdezés nélkül a következőre kattint, majd kibont egy újabb sört.

A gombóc a torkomban hokikorong méretűre dagad. Elmúlt kilenc, és nekem tízre ágyban kell lennem, különben holnap ledőlök a lábamról a fáradtságtól. Ha nem alszom legalább hét órát, az agyam átkapcsol inszomniásba, mint Edward Nortoné a *Harcosok klubjá*ból. Basszus, most szinte vágyom egy olyan életre, mint abban a filmben. Akkor lenne indokom lerángatni Blake Riley-t a kanapémról, és kipenderíteni az ajtón.

De nem lehet. Megígértem Wesnek, hogy legalább az első profi szezonja végéig fenntartom a látszatot. Ha most lebuknánk, az ártana a karrierjének, és inkább fekszem be egy kád üvegszilánkba, mint hogy tönkretegyem az álmait.

Így aztán ülök tovább a halálfotelben, és úgy teszek, mintha érdekelne a sorozat, és a sok hülyeség, ami Blake száján kijön. Néha még nevetek is a viccein. De negyed tizenegykor már tényleg elszakad nálam a cérna.

– Muszáj lefeküdnöm – állok fel. – Reggel fél hatkor kelek.

Blake csalódottnak tűnik.

– Tuti, hogy nem fér bele még egy sör? – kérdezi.

– Talán majd máskor. Jó éjt, srácok! Örvendtem, Blake.

– Én is, J-Bomb.

Hát igen. Blake Riley beceneveket osztogat öt perc ismeretség után. Miért nem vagyok meglepve?

A kanapé előtt elhaladva gyors pillantást vetek Wesre. Az álla megfeszül, az ujjai görcsösen markolják a sörösüveg nyakát, miközben a szabad kezével a szemöldökébe fúrt ezüstpiercinget csavargatja. Tizenhárom éves korom óta ismerem, és mostanra már olvasni tudok a gondolataiban. Nyilvánvaló, hogy nincs jókedvében.

Én sem, de mivel nem rúghatjuk ki Blake-et, egyikünk sem tehet mást, mint tovább játsszuk, hogy csak lakótársak vagyunk, akik néha együtt tévéznek.

Dögfáradtan teszek pár lépést az előszoba felé, amikor rádöbbenek, hogy gáz van. Nem fekhetek le a saját ágyunkba. Igaz, hogy én ma este találkoztam először Blake-kel, de attól még lehet, hogy járt már itt korábban. Amikor eljött megnézni az épületet, lehet, hogy ezt a lakást is megnézte? Mi van, ha Wes megmutatta neki a nagy hálóból nyíló kilátást?

A ritkán használt fedősztorink szerint én a vendégszobában alszom, így aztán befordulok a sötét előszobába, és bemegyek a vendégfürdőbe. Még régebben bekészítettem oda egy fogkefét és egy fogkrémet, hogy úgy tűnjön, mintha használnám a helyiséget.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

Marha okosnak hittem magam ezzel a kis díszletötletemmel, erre most tényleg kénytelen vagyok megjátszani, hogy ez a természetes közegem.

Bemegyek a vendégszobába. Becsukom az ajtót, hogy ne halljam a tévéből bömbölő főcímzenét. Amióta Wesszel ideköltöztünk, ezt a helyiséget mindössze egyszer használtuk – amikor a szüleim eljöttek meglátogatni egy hétvégére Kaliforniából. Ma viszont én dobom a ruháimat a padlóra, én húzom félre a szokatlan takarót, és én bújok be a jéghideg franciaágyba. És egyáltalán nem tetszik.

Az oldalamra fordulva sorolom a fejemben a gondjaimat. Itt átlátszó függöny takarja az ablakot, nem a megszokott vaskos, kék textil. A matrac puhább, mint a miénk, a párna göcsörtös.

A pasim pedig a nappaliban ül ahelyett, hogy velem szexelne.

Behunyom a szemem, és próbálok elaludni.

Egy jakuzziról álmodom. Brutál jók a fúvókák, de… csak a farkam ér bele a vízbe. Igazából nem bánom, mert kőkemény vagyok, és isteni a víz. Csodálatos.

Várjunk csak…

Nem is.

Egy forró száj cuppan a kőkemény farkamra. És talán *még mindig* álmodom, mert amikor kinyitom a szemem, a környezet nem ismerős. A fények szokatlanok, és az ágytámla lágyan megnyikordul, ahogy egy sötét fej fölém hajol, és egy szexi száj dolgozik rajtam odalent.

Hú, ez mennyei!

– Ébren vagy? – hallom Wes rekedtes hangját.

– Majdnem. Ne hagyd abba!

A nevetése megbizsergeti a makkomat.

– Akkor jó. Már kezdtem perverznek érezni magam.